1

Усвідомлення приходить іще до того, як вона розплющує очі. Це неправильно. Все це жахлива помилка.

Вона мала би прокинутися в будь-якому ліжку, але тільки не у цьому. А легке хропіння, що лунає з іншого боку, мало би належати кому завгодно, тільки не йому. Із цілковитою впевненістю, що затьмарює всі інші думки, вона усвідомлює, що їй треба звідси забиратися. Негайно, поки він не прокинувся.

Поволі і якомога тихіше Карен Ейкен Горнбі відгортає ковдру і сідає, навіть не дивлячись на інший бік широкого ліжка. Ковзає поглядом по готельному номеру та фіксує на підлозі біля своїх босих ніг труси і бюстгальтер. Сукня і зелена замшева куртка купою лежать на журнальному столику, торбинка валяється на кріслі. Трохи далі, за напівпрочиненими дверима до ванної кімнати видніються кросівки.

Карен планує кожен свій рух, аби швидко звідси вибратися; прислухається до важкого дихання за спиною, а сама дихає беззвучно й неглибоко. Швидко прокручує в голові всі моменти, гамуючи хвилю тривоги, що піднімається десь ізсередини. Зараз. Карен робить глибокий вдих, а тоді нахиляється за трусами й одним рухом їх натягує. Обережно, щоби не розгойдати матрац, підводиться і відчуває, що кімната йде обертом. Чекає, дихає. А тоді робить кілька швидких кроків навпочіпки, хапаючи однією рукою бюстгальтер і колготки, а другою сукню й куртку. Попри дедалі сильнішу нудоту добирається до ванни і тихо зачиняє за собою двері. Після півсекундного вагання повертає засувку й відразу ж жалкує, коли та ледь чутно клацає. Прикладає вухо до дверей, але всі можливі звуки з того боку перекриває стукіт серця і свист у вухах.

Урешті Карен обертається.

Погляд у дзеркалі над раковиною — порожній і чужий. Із глибокою самозневагою вона розглядає вкриті червоними плямами щоки і розмазану під очима туш. Каштанове волосся з одного боку розтріпалося і висить, а на потилиці й досі зібране у хвіст. Довге пасмо прилипло до спітнілого лоба. Приречено оглянувши власний занепад, Карен шепоче в'язко-сухим ротом:

— От дурепа…

У животі щось перевертається, вона заледве встигає нахилитися над унітазом і блює. Тепер він точно прокинеться, думає Карен, безпомічно перечікуючи спазми власного шлунка. Заплющивши очі, щоби не бачити в унітазі залишки вчорашнього дня, вона віддихується в очікуванні наступного нападу. Ще трохи чекає, але, схоже, шлунок заспокоївся. Відчувши тимчасове полегшення, Карен відкручує кран і набирає повну пригорщу води. Полоще рот і освіжає обличчя, усвідомлюючи, що кола під очима ще більше потемніють, але яке це вже має значення? У цьому пеклі нема куди падати далі.

Карен майже п'ятдесят, і цього разу вона таки досягла дна. Почувається сімдесятилітньою.

Єдине, на що можна сподіватися,— швидка втеча. Дістатися дому і лягти помирати. У власному ліжку. Але спершу треба звідси вибратися, сісти в авто та поїхати прямісінько додому, ні з ким не розмовляти і нікому не потрапити на очі. Її осяває слабкий промінчик надії, що саме цього дня в неї справді є шанс непомітно втекти із центру міста. П'ятнадцять по сьомій ранку наступного

дня після устричного фестивалю, увесь Дункер спить непробудним сном.

Карен наповнює одну зі склянок для зубних щіток холодною водою і жадібно п'є, одночасно стягуючи вільною рукою з волосся ґумку, за якою тягнуться декілька довгих темних волосин. Набирає ще води, натягує сукню, запихує бюстгальтер і колготки до торбинки і вже збирається покласти руку на клямку, але зупиняється. Треба злити воду. Обов'язково, навіть якщо це його розбудить, треба злити воду: не можна залишати по собі жодного сліду. Міцно зажмурившись і злякано кривлячись, Карен слухає шум води, що рушиться в унітаз, а тоді клекіт наповнюваного бачка. Чекає ще декілька секунд, поки залишається лише слабеньке дзюрчання, і закидає торбинку на плече.

Потім вона робить глибокий вдих і відчиняє двері ванної.

Він лежить на спині обличчям до неї, і Карен на секунду застигає. Проти світла здається, ніби він дивиться просто на неї. Та вже за мить кімнату наповнює черговий розкат храпу заціпеніння минає, і вона здригається.

За шість секунд Карен встигає підхопити взуття і відчинити двері в коридор. І там, на самому виході, щось змушує її обернутися. Настирливий внутрішній позив, схожий на той, коли всупереч волі обертаєшся подивитися на місце аварії на автотрасі. Карен кидає погляд на чоловіка в ліжку, бачить відвислу щелепу і прислухається до легкого буркоту, що супроводжує кожен його видих.

Не вірячи, що це реальність, Карен упродовж трьох секунд розглядає свого шефа, а тоді причиняє за собою двері.

2

Двері номера 507 зачиняються із зітханням і тихо клацають. Карен босоніж чимчикує м'яким килимовим покриттям вишневого кольору до ліфта й натискає кнопку. У вилицях гупає пульс, поки вона взуває кросівки, допомагаючи собі вказівним пальцем замість ріжка. Щойно взулася, як дзенькає ліфт, і двері з тихим свистом розчиняються.

Карен пощастило. Здається, рецепція, на яку вона поглядає краєм ока, хутко перетинаючи хол у бік виходу, порожня. Всередині болісно щемить від тривожного усвідомлення того, що вона насправді не пам'ятає, як сюди потрапила. Невже вони справді прийшли сюди разом? Чия це була ідея? Перед очима, як кадри із фільму, хаотично проскакують вчорашні спогади: порт з Ейріком, Коре і Маріке, вештання по барах, ще більше устриць і келихів вина. А далі нечіткий спогад про Юнаса Смееда, що з'явився в одному з барів після опівночі. Поки Карен прямує до виходу, у пам'яті спалахують ще декілька кадрів: сміх, якісь дрібні перепалки, що швидко переростають у сварку, примирення, п'яні обійми, обличчя Юнаса дуже близько. Занадто близько.

Уже майже назовні, перед тим, як обертові двері майже вихлюпують її на вулицю, з'являється наступна жахлива думка: чи не бачив хтось, як вони реєструвалися в готелі?

За дверима готелю чисте і прозоре вересневе небо. Карен встигає зробити глибокий вдих, коли у животі знову стається бунт. Вона кидає швидкий погляд уздовж вулиці і перебігає дорогу, прикривши рот рукою. За мить уже стоїть на набережній, схилившись над парапетом; напад нудоти поступово вгамовується. Карен стає легше лише на якусь секунду, а тоді приходить повноцінне усвідомлення, яке вона намагалася заглушити, відколи прокинулася десять хвилин тому. Найгірше попереду. У понеділок знову доведеться із ним зустрітися.

Карен оббігає поглядом бухту аж до пристані на сході. Біля причалу похитується ліс щогол, але морський вокзал, розташований трохи далі, порожній — як завжди щонеділі. Пором з Есб'єрґа прибуде о восьмій вечора, а рейсів до Данії чи Англії у вихідні немає вже декілька років. Тому, хто захоче покинути доґґерландські острови в неділю, доведеться їхати до аеропорту в Равенбю. Крізь ранкову імлу над морем видніє біла башта радару круїзного лайнера, що стоїть на якорі в дальньому кінці глибокої гавані.

Карен мружиться на обрій, тягнучись до кишені по темні окуляри, і тихо лається, не виявивши їх на місці. Обмацує кишені куртки і констатує, що або загубила окуляри минулого вечора, або забула в готельному номері. Тепер доведеться терпіти разюче сонце принаймні половину дороги до Ланґевіка, тобто додому, а ще спрагу, нудоту і головний біль. Аби не стати прямою загрозою на дорозі, Карен треба випити подвійний еспресо і дві знеболювальні пігулки. Але навіть не обертаючись, вона знає, що всі крамниці та кафе по той бік вулиці Страндѐгате зачинені. У такий час після устричного фестивалю вона, мабуть, єдина, хто не спить у цьому п'яному місті. За винятком пацюків, які шастають переповненими смітниками і серед устричних мушель. Від цієї думки в Карен знову перевертається шлунок.

Вона заплющує очі й робить декілька глибоких вдихів, тримаючись за прохолодну кам'яну стінку. Свіже повітря лікує, бриз тріпає вологе волосся. Карен підставляє сонцю потилицю і дивиться вниз, на пляж. Довкола неохайно зав'язаних пакетів зі сміттям, що не вмістилися до переповнених баків, галасує зграя чайок-мартинів. Трохи далі видніють контури ще одного сміттєвого пакета. За мить Карен усвідомлює, що це чоловік, який спить. Він лежить просто на піску, вкрившись плащем. Поруч стоїть візок, вочевидь, поцуплений із супермаркета «Квік» або «Тема», наповнений порожніми пляшками і бляшанками. Він схожий на одного з алкашів, які кучкуються навколо торгового центру за площею Салуторґет. Мабуть той чоловік почуватиметься приблизно так, як Карен, коли прокинеться: спраглий, спітнілий, із важкою ношею похмільної тривожності на плечах. Але, з іншого боку, думає Карен, на відміну від мене він цнотливо провів ніч насамоті.

Здалеку чути дирчання мопеда, що так-сяк намагається перебити шум морського прибою. Пінисті хвилі розбиваються об пірс, що безстрашно врізається в море. У бухті до однієї із шести рейдових паль пришвартований пошарпаний вітрильник. Цікаво, коли його прожене звідти портова поліція, проскакує в голові у Карен. Мабуть, заплющать на це неподобство очі десь до пообіддя; цього ранку навіть такі старанні хлопці, як вони, не в змозі швидше розбудити свій мисливський інстинкт.

Край пірса все ще обвитий ранковим серпанком, і контури маяка на вістрі кілометрового хвилеріза розмиті. Вночі, певно, був густий туман, думає Карен, згадуючи, як незвично довго ревіли туманні сирени. Аж раптом зринає ще один образ: Юнас роздратовано підводиться, щоби зачинити вікно, а тоді повертається до ліжка. Карен швидко струшує цей спогад, відштовхується від парапету і швидко прямує до парківки на вулиці Редегюсґате.

Автівка чемно припаркована за три квартали, там, де Карен залишила її пів доби тому. Побачивши свій темно-зелений «Форд Рейнджер» на порожній парківці коло ратуші, Карен одразу розслабляється. Трохи менше, ніж за годину, вона вже опиниться в ліжку у своєму домі з опущеними жалюзі, дозволяючи сну на кілька годин перервати невпинне самоїдство.

Наступної миті Карен усвідомлює, що ключів від автівки немає.

3

— Що тут у нас?

Голос позаду владний і злегка зверхній. Карен завмирає, тримаючи одну руку в торбинці, а іншою спираючись на крило автівки.

Вона сідає навпочіпки, гарячково ворушачи вміст торбинки впродовж декількох панічних хвилин. Перевіривши всі кишені та відділення і промацавши дно, вона, всерйоз стривожившись, береться методично витягати по черзі всі наявні речі.

Карен беззвучно лається, міцно стискаючи щелепи: якого біса поліція опинилася тут так рано? Навіщо витрачати час і бюджетні кошти на патрулювання вулиць, коли місто й так спить? Вона важко зітхає і підводиться на затерплих ногах. А тоді, всупереч волі, обертається і витискає із себе невимушену усмішку.

Натомість виходить застигла гримаса.

Обличчя обох поліцейських перекошуються: спершу від жаху, а потім від несподіванки.

— Ох, перепрошую…— присоромлено вибачається старший, роблячи крок назад.

Його очі безпорадно стрибають з розмазаного макіяжу на блідому, наче в мерця, обличчі жінки до речей із торбинки. Молодша колега тільки змірює Карен поглядом і береться з неприхованою цікавістю вивчати набір атрибутів на асфальті: примірник учорашньої ранкової газети, мобільний телефон, напівз'їдене яблуко зі слідами зубів на потьмянілій м'якоті, бюстгальтер, упаковка презервативів.